

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרפא

עש"ק פ' בלק, חג הגאולה י"ג תמוז, ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ז שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני

נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח

וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני

נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בנם

הרה"ת ר' אמיתי זוגתו מרת פייגא שרה

ומשפחתם שיחיו ימיני

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא

וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש' לאבקובסקי,

מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ב"ה

3 דבר מלכות

קושיא חזקה ביותר של "בן חמש למקרא" / משיח ש"פ בלק החשמיז

7 זמן הגאולה

ראו בפועל שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו" / פרשת השבוע באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

לימוד עניני משיח וגאולה / הוראה למעשה בפועל

12 ניצוצות של משיח

"קער א וועלט היינט" / לקט קטעים קצרים ופחגמים בעניני גאולה ומשיח

13 ילחום מלחמת ה' - וינצח

ההוראה מבעל הגאולה / שיחות בענין שלימות העם והארץ

14 כתי"ק - פרסום ראשון

דברי בעל הגאולה די"ב-י"ג תמוז בשם אביו / צילום נדיר מהגהת שיחה י"ז בחמוז החשמיז

לזכות התמימים השלוחים

לישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורדייל, פלורידה

ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"

ולזכות רב הקהילה הרה"ח מרדכי ומשפ' שיי ענת

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 917-403-5618

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

סז. בהתאם למשי"י בהפסדה דיום התענית (שהתחלתה: "דרשו ה' בחמצא קראוהו בחיותו קרוב", שבה מודגש כללות הענין ד"עת רצון", שאו הקבי"ח הוא "בהמצאו" ויבחינתו קרוב"י) - "כח אמר ה' שמרו משפט ועשו צדקה", שזהו הענין דלימוד התורה (י'משפט"י) וענין הצדקה,

וכמנהג ישראל לחוסיף ביום התענית בענין התורה - קריאה בתורה, וכן קריאה בנביאים (מפסיר), בברכה לפני ולאחרי (המורה על ענין של המשכה כו'), וכן לחוסיף בענין הצדקה,

ובכללות - חוספה בכל ג' הקוין שעליהם העולם עומד, תורה, עבודה (תפלה) וגמילות חסדים -

מובן, שגם "כנס" זה [שכללות ענינו הוא - אהבת ישראל באופן של אחדות ישראל, ובפרט שוהי התכלית והמטרה של כל הדברים האמורים לעיל, כולל - הדברים שלכאורה בלתי רצויים המה, ולא נאמרו אלא מפני החכרה, כנייל צריך להסתיים בענין של צדקה.

ולכן, בסיום הדברים - אחלק שטרות של דולר עיי"ה "סניקסיטיס", אשר במשך כל השנה כולה (לא רק ב"עת רצון") עוסקים הם בהפצת היחודות, וחם יחלקו שטרות אלו בין כל הנאספים כאן, הן בעזרת אנשים והן בעזרת נשים, "בענינו ובקנינו בבנינו ובבנותינו", ובאופן המורה על אחדות - שטר א' לכל אחד ואחת, מהגדול שבדולים עד לקטן שבקטנים, על מנת לתת (או חילופה) לצדקה.

י. ויהי"ר שעי"י החוספה בג' הקוין דתורה עבודה (תפלה) וגמילות חסדים - יפעל את עמידת קיום העולם (י'העולם עומדי" וי'העולם קיים"), היינו, שעוד לפני ביאת משיח צדקנו נפעל שלום בעולם כולו, החל מקיום היעוד "ותתנו שלום בארץ" - הן בארץ הקודש, והן בכל מקום שבו נמצאים בניי - "עו קדוש", כולל - שלום בין ישראל לאוהי"ע, עיי"י שבניי מראים באופן גלוי לעין כל - גם לאוהי"ע - שהם עומדים בתוקף המתאים, באופן של "נאון יעקב", בכל הנוגע לעניני יהדות, תורה ומצוות,

כדברי בעל הגאולה די"ב-י"ג תמוז (אשר יום זה שייך ליומים שבין יום חולדתו ליום הכנסו בביתו של אברהם אבינו) וי'הי"בם אנו להכריז ולקבל לעין כל, שכל מה שנוגע לתנו, לתורת ישראל ומצוותיו ומנהגיו, אין מישחו שיכפה עלינו דעתו כו"י,

(כולל גם - התנהג באופן של קידוש השם בענין האמור לעיל סני"ס, עיי"י שמראים לאוהי"ע שלמרות החוק המקובל אצל אוהי"ע, מתנהגים בניי עיי"פ הוראת התורה "אם לא יניד ונשא עונו", ומכריזים בגלוי שחזורים בתשובה, יומדה ועוב ירוחם", כנייל בארוכה),

וכאשר אוהי"ע רואים שבניי עומדים בתוקף המתאים - "נאון יעקב" - על כל עניני התורה ומצוות, תנה גם בימי הגלות האחרונים, בחושך כמל ומסופל דעקבתא דמשיחא, נפעל כבר הענין ד"מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך" - מעין ובדוגמת המעמד ומצב דלעתיד לבוא, כפס"ד אדה"ו בשו"ע (או"ח סו"י רג) "יש לטעום התבשילים (של שבת) בערב שבת, וטוב לטעום מכל תבשיל ותבשיל", חיינו, שבסמיכות לגאולה העתידה (ערב שבת) טועמים כבר מכל הענינים שיחיו בגאולה העתידה, ובענינו - "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך".

ועד כדי כך - שאוהי"ע מסייתים לבניי לעשות את כל התלוי בהם לפחד ולרז את ביאת משיח צדקנו - היום, כפי שמבקשים בתפלה: "כי לישועתך קוינו כל היום", ושאוהי"ע ב"עת רצון", וקויים היעוד "יחביאו את כל אחיהם מכל תנויים מנח לח". . . כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור בית ה'" - בביתמ"ק חשלישי, "מקדש אדני כוננו דידי".

ובקרוב ממש זוכים לקיום היעוד המובה בסיום וחותם חל תעניות לחרמבי"ם (שעליו אמרו: "ימשה עד משה לא קם כמשה"); "כל הצומות האלו עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידים להיות ימים טובים ומי ששון ושמחה, שגאמר כה אמר ה' צבאות צום חרביעי. . . יהי לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אחבבי", ובנוסף הי'סליות" ד"י" תמוז: "הפך לנו לששון ולשמחה",

וכל זה - בשעתא חדא וברגעא חדא, וכפס"ד הרמבי"ם: "מיד הן נגאלין". (כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן שטרות של דולר ל"סניקסיטיס" שיחיו, כדי לחלק בין הנאספים - על מנת לתת לצדקה).

הענין
על
הענין

יום
הוא
הוא

דברי בעל הגאולה די"ב- י"ג תמוז בשם אביו

לפנינו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על סיום שיחת יום ג' פ' פינחס, י"ז בתמוז ה'תשמ"ג (כקביעות שנה זו) (נדפסה בלקו"ש חכ"ג ע' 300 ואילך)

להלן פענוח הקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

וכמנהג ישראל להוסיף ביום התענית בענין התורה – קריאה בתורה, וכן קריאה בנביאים (מפטיר), בברכה לפני ולאחרי' (המורה על ענין של המשכה כו'), וכן להוסיף בתפלה (ענו וכו') ובענין הצדקה.

. . כדברי בעל הגאולה די"ב-י"ג תמוז [אשר יום זה שייך לימים שבין יום הולדתו ליום הכנסו בבריתו של אברהם אבינו] **ושם בשם אביו כ"ק אדנ"ע:** "חייבים אנו להכריז גלוי לעין כל, שבכל מה שנוגע לדתנו, לתורת ישראל ומצוותיו ומנהגיו, אין מישהו שיכפה עלינו דעתו כ'".

המדור מוקדש לעילוי נשמת החייל בצבאות השם

דותן ישראל ע"ה בן - יבדלו לחיים טובים ארוכים - אברהם וסילבי שיחיו ואנונו
נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"ז - ת. ג. צ. ב. ה.

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה
נתרם על-ידי משפחת מיארה שיחיו

המדור "ניצוצות של משיח"

מוקדש לע"נ הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי**
מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזזה
נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית **חנה ח'י' הנה** בת ר' **מאיר שמריהו ורחל** - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור "המעשה הוא העיקר" מוקדש

לעילוי נשמת ר' **יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב ע"ה** - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

קושיא חזקה ביותר של "בן חמש למקרא"

- מדוע משיח עדיין לא בא לאחריו כל כך הרבה שנים?! עד מתי, כמה השיעור?!... הרי ה"רכוש גדול" ישנו כבר בפועל, הן בגשמיות והן ברוחניות ● הוא כבר צחצח את הכפתורים וכל הזמן מצחצח, הוא מצחצח ומצחצח, ועושה זאת בנימוס (כסבעו של ילד) - ועדיין לא בא!... ● רש"י לא צריך לתרץ את הקושיא "עד מתי" כי ענין זה לא הובא בפירושו - אבל בדורנו נתגלה הדבר ע"י ה"תלמיד ותיק", התלמיד חכם האמיתי שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ● תרגום חפשי משיחת ש"פ בלק, י"ד תמוז ה'תשמ"ז - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

עאכ"כ בנוגע ל"מלך המשיח", שגם אחרי אלפי שנים עדיין לא הגיע, ואפ"ל בזמן רש"י זה ה' אלפיים שנה בערך מזמן ההוא - הרי בודאי שהיו צריכים להבהיר ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן"?

ולזה ניתוספה קושיא חזקה יותר ("קלאץ קושיא") אצל ה"בן חמש למקרא" - מדוע אכן משיח עדיין לא בא לאחריו כ"כ הרבה שנים?

הוא יודע ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"³, אבל לאחר שיעורכים חשבון כמה אנשים היו בזמן בית שני (ויודעים בערך כמה אנשים היו), ולאחמ"כ בכל דור ודור (בגלות) נוספו עוד יהודים (יותר או פחות, אבל בכל דור נוספו) שהגיעו לשמונה עשרה לחופה וכיו"ב,

א. על הפסוק "אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב גו' ומחץ פאתי מואב", מפרש רש"י: "רואה אני שבחו של יעקב וגדולתו, אך לא עתה הוא אלא לאחר זמן . . ומחץ פאתי מואב - זה דוד כו".

שני פסוקים לאח"כ², מפרש רש"י: "זירד מיעקב, ועוד יהי' מושל אחר ביעקב. והאביד שריד מעיר, מעיר החשובה ועל מלך המשיח אומר כן כו".

ב. וצריכים להבין:

אם בנוגע לדוד המלך, שהי' ארבע מאות שנה לאחר זמנו של בלעם [כפי שהרמב"ם מחשב בתחילת הל' בית הבחירה], מבהיר רש"י ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן" -

(1) פרשתנו כד, יז.

(2) שם, יט.

(3) נוסח תפלת מוספין של רגלים.

את ה"חטאינו" של הנשמות כלליות כו'.

אבל ה"בן חמש למקרא" לא למד זאת, ויתירה מזו – הרי זה היפך שכל הפשוט של "בן חמש למקרא" המבין שכאשר אדם אחד חוטא, התיקון לזה הוא ע"י עונש (גלות) של אחד כנגדו, על-דרך מ"ש⁷ "לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות" ו"האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף"⁸!

ד. והביאור הוא:

דובר כמ"פ, שבדרך כלל רש"י סומך על החזקה שה"בן חמש למקרא" זוכר את מה שלמד לפניו⁹, שלכן אינו צריך לחזור שוב על פירושו (חוץ מפעמים בודדות היכן שישנו טעם מיוחד, או בספר שני וכיו"ב).

ועד"ז בעניננו: כאשר ה"בן חמש" לומד בתחלת הפרשה⁹ "הנה עם יצא ממצרים", הוא נזכר מיד במה שלמד אודות גלות מצרים (וכפי שגם אמר זאת בסדר פסח): "ויאמר לאברהם ידע תדע כי גר יהי זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה ואחרי כן יצאו ברכוש גדול . . . ודור רביעי ישובו הנה"¹⁰.

זאת-אומרת, שגלות היא לאו דוקא ענין של עונש, היות ומדובר על זרעו של אברהם יצחק ויעקב והשבטים, וח"ו לומר שמגיע להם ענין של גלות – אלא הגלות היא בכדי ש"אחרי כן יצאו ברכוש גדול", וכפי שה' בפועל – "וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב . . . וינצלו את מצרים"¹¹, בני לקחו את כל הכלי כסף וכלי זהב שהיו בארץ מצרים, "דרכוש גדול" בגשמיות, ועאכו"כ ה"רכוש גדול" ברוחניות (בירור הניצוצות).

(7) תצא כד, טו.

(8) קרח טז, כב.

(9) כב, ה.

(10) לך לך טו, יג-טז.

(11) בא יב, לה-לו.

וקיימו מצות פרו ורבו, במילא ניתוסף ריבוי של תורה ומצוות ומעשים טובים!

ואפילו אם יאמרו שרובם היו חוטאים ופושעים, הרי בודאי שעשו תשובה ותקנו את ה"חטאינו" במשך כמה שנים בתחלת הגלות. ואפי' אם היו חוטאים רבים – אי אפשר לומר שהתיקון יארוך זמן רב כל כך, כמעט אלף שנה (בזמן רש"י) וכיו"ב?⁴

ובפרט כאשר משוים זאת לגלות בבל – שהיתה שבעים שנה כנגד שבעים שמיטות שבטלו, כפי שה"בן חמש למקרא" למד קודם (בפ' בחוקות⁴) –

במילא, שואל ה"בן חמש למקרא": אפילו אם נאמר שבבית שני היו הרבה יותר חוטאים מאשר בזמן בית ראשון, אבל הרי (החטאים) הם קצת בערך (לבית ראשון), ובפועל הוא רואה שעונש הגלות לגמרי שלא בערך – שלאחרי בית ראשון היו בני ישראל שבעים שנה בגלות, ואילו לאחרי בית שני נמשכת הגלות לא רק פעמיים שבעים ולא שלש פעמים שבעים, אפילו לא שבע פעמים שבעים (490) ("שבע על חטאתיכם"⁵) – אלא הרבה יותר!

ואי אפשר לומר שבכל דור ודור (בגלות) ניתוספו עוד "חטאינו", ובמילא זה האריך את הגלות – כי אז לא מובן: למה ממתין הקב"ה באם כל דור מאריך עוד יותר את הגלות?!

ג. ידוע הטעם ע"פ פנימיות התורה⁶ לאריכות הגלות: כיון שהנשמות בזמן הבית היו נשמות כלליות וברירו ניצוצות כלליים, משא"כ הנשמות בזמן הגלות הם נשמות פרטיות שיש בכחם לברר ניצוצות פרטיים בלבד, לכן זה דורש הרבה יותר זמן והרבה יותר נשמות כדי לברר את כל הניצוצות ולברר

(4) כו, לד-לה.

(5) שם, יח.

(6) תו"א וישב כז, ד.

ההוראה מבעל הגאולה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

[. . .] וההוכחה לזה מבעל השמחה והגאולה [די"ב-י"ג תמוז], שהי' יהודי יחיד, ונעמד כנגד ממלכה אדירה שלא חששה מאף אחד ולא נעצרה משום דבר, אפילו על חשבון ערעור היחסים עם כל ממשלות העולם, ואעפ"כ כשראה שביכולתו לייסד "חדר" ולבנות מקוה, להקים, להבדיל, בית-כנסת ובית-מדרש, לשלוח שוחט ומוהל – הוא עשה זאת ולא נכנס לשום חשבונות! ומה היתה התוצאה? שעכשיו רואים את הפירות ופירי פירות שצמחו מזה, וממהאסר הזה ניתוסף יום-טוב לישראל, יום שבו יהודים מתאספים יחד ושמחים בשמחת הגאולה שהיתה אז, ומקבלים החלטות טובות בנוגע להפצת התורה והיהדות, ההיפך מכוונתם של אלו שגרמו למאסר.

ולאחרי שהוא סלל והראה את הדרך, הרי זו הוכחה והוראה ברורה לכל אחד ואחת, שכאשר מתוודעים לענין שיכולים להפיץ על ידו תורה, אזי לכל לראש יש לעשות אותו בפועל, ללא הבט להיכן הוא משתייך – לחוג של חב"ד, לחוג של נשיא ומדריך, או לחוג שומרי תורה ומצוות בכלל ללא מעלות מיוחדות; עאכו"כ כאשר שומעים אודות גזירה המעמידה בסכנה כל אחד ואחת מישראל, ר"ל, בכל מקום שהם, הרי זהו חוב קדוש לעזוב את כל החשבונות בצד, ולהביע דעתו בקול רם, בין אם זה ע"י מברק או מכתב וכיוצא בזה – שמוכרח להיות גיור כהלכה!

והנצחון בודאי יה' – אין בזה שום ספק, מכיון שמוכרח שהאמת תנצח, והשקר לא יכול להתקיים! אלא יתכן ש"רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר" ע"י יהודי שני, ויתכן שהוא בעצמו יפעל זאת ע"י המעשה והמחאה שלו שאז הוא "מכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכתוב זכות"; אבל זה ש"רוח והצלה יעמוד ליהודים" הוא ללא שום ספק! אלא שצריכים לפעול שיהא זה בחסד וברחמים [. . .].

זוהי ההוראה הנלמדת מ"ב תמוז, שלכל לראש אין להכנס לחשבונות ויש לעשות משהו בכדי להציל יהודים, ולאחמ"כ ישנה ההבטחה שסוכ"ס "יד החסידים על העליונה", "דין נצח", בחסד וברחמים, בטוב ובשלום ובדרכי נועם.

בפרט שאצל ה"שמאל" כבר מזמן פעלו לשנות את החוק, ועכשיו נותר לפעול אצל אלו שרוצים שגם הם יעשו משהו בנידון, ושיעשו אליבא דאמת.

[. . .] ובהנוגע לפועל: דבר טוב ביותר שכל רב ומנהיג בעדתו ישלח מברק לממשלה עצמה, בלי לקשר עצמו לאנשים פרטיים (בלי לחלק בין מי ש"חילוני" או אינו "חילוני" בממשלה), וכדי שאח"כ לא יוכלו לבוא ולומר שהוא כן שלח והשני לא, אזי שלא יתבייש ויאמר ברבים שהוא שלח ותבוא עליו ברכה ו"מצוה לפרסם עושי מצוה" (כמבואר בתשובות הרשב"א), וסוף-כל-סוף בודאי שהשקר מוכרח להתבטל, כמבואר לעיל, ורק חבל על כל יום ושעה שעוברים, וחבל על כל נפש מישראל שנמצאת בבהלה ואיננה יודעת עם מי היא נפגשת – עם יהודי או עם גוי, להבדיל, וכו' וכו', ואין להאריך בדבר המבהיל.

(קטעים משיחת י"ב תמוז ה'תשל"א - בלתי מוגה)

"קער א וועלט היינט"

נאמר בירושלמי "כל דור שאינו נבנה (ביהמ"ק) בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו!" [.] כיון שאתמול יהודים צעקו "עד מתי", שלשום צעקו "עד מתי", וכל הימים שלפני-זה צעקו "עד מתי", ואח"כ, רחמנא ליצלן, חרב בית המקדש היום בבוקר או היום בצהריים, מובן מכך כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" עכשיו!!

וכאמור, אין זה ענין של פשט'ל אלא הלכה בתורה – התורה אומרת שמי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו [מעלין עליו] כאילו כך וכך...

תארו לעצמכם: כאשר נחרב בית המקדש ועומד שם יהודי שהוא 'יהודי קשה', יהודי מ'אבן' ("א' שטיינער איד") עם "לב האבן" ורואה איך נחרב ביהמ"ק בימיו, הרי הוא ה' הופך את העולם! אומרת תורת אמת ותורת חיים הוראה בחיים – הפוך את העולם היום ("קער א וועלט היינט")!!!!

(משיחת י"ב תמוז ה'תשד"מ - בלתי מוגה, תרגום חפשי ע"פ סרט ההקלטה)

אכן "שינה בשבת תענוג", אבל משיח יכול לבוא "מיד"

ההוראה מכך שמשיח יכול לבוא מיד ולאחמ"כ גם תחיית המתים תהי' מיד: אל לו לחשוב, דמכיון שמשיח לא יכול לבוא עכשיו (בשבת) ויש לו זמן עד מוצאי שבת לאחרי הבדלה, במילא בינתיים הוא ילך לישון, שהרי "שינה בשבת תענוג"...

אומרים לו שאכן "שינה בשבת תענוג", אבל משיח יכול לבוא "מיד", ובמילא – עליו להתחיל להתכונן לזה מיד, החל מפעולה כבר בשבת [וכמובן לא דבר האסור בשבת, שהרי אין זה ה"מעשינו ועבודתינו" שיכריעו את עצמו "ואת כל העולם כולו" (כמובן מזה גופא שאסור לעשות א"ז בשבת), אבל כבר בשבת עושים פעולות המותרות בשבת].

(משיחת ש"פ בלק ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

"מ'רייסט זיך אויס די הארץ" אודות עניני הגאולה

[.] ולאחרי כל אריכות הדיבור באופן "אז מ'רייסט זיך אויס די הארץ" אודות עניני הגאולה – מנגנים כו"כ ניגונים, ולא עולה על דעתו של אף א' לנגן ה"קלאץ-ניגון": "פדה בשלום נפשי".

ועכ"פ ישתדלו לחטוף ("אריינכאפן") ולנגן בסיומה של ההתוועדות, לפני תפלת מנחה וקריאת התורה כו', והעיקר, שמהדיבור והניגון נזכה תיכף ומיד (עוד לפני סיומה של ההתוועדות) להקיום בפועל – שיהי' ("כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן) "פדה בשלום"...

(משיחת ש"פ חוקת, יו"ד תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

מכך מבין ה"בן חמש", שכן הוא גם בגלות הנוכחית:

אריכות הגלות אינה לשם עונש, אלא בגלל רצונו של הקב"ה שבני ישראל יקבלו את ה"רכוש גדול", שלא בערך כלל ל"רכוש גדול" שהי' ביציאת מצרים, כי אז לקחו רק את הענינים שהיו בארץ מצרים, משא"כ עכשיו צריכים לקחת את הענינים מכל העולם כולו; וה"בן חמש למקרא" מבין, שכשם שהקב"ה אין-סוף כך גם ה"רכוש גדול" יכול להיות אין-סוף – לכן אורכת הגלות כ"כ הרבה (שלא בערך לאורכה של גלות מצרים), בכדי שבני ישראל יקבלו "רכוש גדול" רב, וככל שהיא מתארכת יותר – ניתוסף עוד יותר ב"רכוש גדול".

ה. לאחרי כהנ"ל נשאר עדיין השאלה: עד מתי, כמה השיעור?!...

ואם בשביל ה"רכוש גדול" – הרי נוסף לזה שיעוד בגלות מצרים טענו בני ישראל שמוותרים על ה"רכוש גדול", "ולואי שנצא בעצמנו" 12 – אזי בימינו אלה ישנו כבר בפועל ה"רכוש גדול" ברוחניות, בעניני התורה ומצוותי', "אין לנו שיעור רק התורה הזאת", לאחרי שישנו ריבוי הכי גדול של "מעשינו ועבודתינו" 13 בתומ"צ, הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה,

וכדברי בעל הגאולה 14, שכבר סיימו את כל העבודה ועכשיו נשאר רק "לצחצח את הכפתורים", ו"עמדו הכן כולכם" 15 לקבל פני משיח צדקנו.

אמנם ענין זה לא מובא בפרש"י ובמילא רש"י לא צריך לתרץ קושיא הנ"ל (ד"עד מתי" כי נשאר רק לצחצח את הכפתורים),

(12) ברכות ט, ריש ע"ב.

(13) תניא רפ"ז.

(14) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(15) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.

אבל, בדורנו נתגלה הדבר ע"י ה"תלמיד ותיק" 16, התלמיד חכם האמיתי שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובמילא שואל עכשיו הילד: "עד מתי"!!

הוא כבר צחצח את הכפתורים וכל הזמן מצחצח, הוא מצחצח ומצחצח, ועושה זאת בנימוס (כטבעו של ילד) – ועדיין לא בא!...

ו. ויה"ר שלא יצטרכו לצעוק "עד מתי" כיון שמיד בשבת זו הולכים בריקוד כל בני ישראל, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו" 17, לקבל פני משיח צדקנו,

ויחד עם משיח – הולכים בריקוד לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" 18, וכובשים את ארץ ישראל לא בדרך נס אלא בדרך הטבע, משום שזה בא לאחרי ההכנה ועבודה בזמן הגלות, ובפרט ע"י העבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל" 19,

ובארץ הקודש גופא – הולך כאו"א בריקוד לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים,

כידוע 20, שעבודת הכניסה של כהן גדול ביום הכיפורים לקדש הקדשים שייכת אצל כל יהודי – כי כל יהודי הוא מ"ממלכת כהנים" 21, "כהנים גדולים" 22 – מצד בחי' יחידה ("אחת") שבנפש 23 (בחי' משיח) שישנו בכל יהודי 24 (כידוע הראי"ט 25 מ"דרך

(16) מגילה יט, ב.

(17) בא י, ט.

(18) עקב יא, יב.

(19) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה ואילך. שה"ש תנש"א ח"ב ע' 695 ואילך.

(20) ראה ער"ז בארוכה ב"יחי המלך" קיד ע' 11 ואילך.

(21) יתרו יט, ו.

(22) בעל הטורים עה"פ.

(23) תנוד"ה עד אחת – מנחות יח, א.

(24) מאור עינים ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.

(25) מאור עינים שם. וראה לקו"ש ח"ב ע' 599. ועוד.

כוכב מיעקב²⁶, שבירושלמי²⁷ מפרש זאת על סתם יהודי ובמ"א²⁸ מפרשים זאת על משיח צדקנו], כפי שזה מתאחד עם היחידה שבזמן – "אחות בשנה"²⁹ (יוהכ"פ), ויחידה שבמקום – קדש הקדשים.

וענין זה יהי' מיד בתחלת גאולה העתידה – שהיא בדוגמת הענין דיוהכ"פ, היינו, ע"ד שלימות הכפרה והטהרה שביוהכ"פ, חמש טבילות³⁰ – כך גם יהי' בגאולה העתידה,

"וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם"³¹, "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"³²; ועד"ז שיוהכ"פ הוא "קץ מחילה וסליחה לישראל"³³ – כך גם בגאולה העתידה הקשורה עם תשובה, "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין"³⁴.

וע"י גילוי היחידה של כל יהודי, נפעל גילוי היחידה הכללית – משיח צדקנו³⁵, בגאולה האמיתית והשלימה, ובמהרה בימינו ממש.

(26) בלק כד, יז.

(27) מע"ש ספ"ד.

(28) ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. וראה רמב"ם הל' מלכים רפ"א.

(29) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

(30) רמב"ם הל' עבודת יוהכ"פ פ"ב ה"ה.

(31) יחזקאל לו, כה.

(32) זכרי' יג, ב.

(33) רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ז.

(34) שם פ"ז ה"ה.

(35) רמ"ז לח"ג רס, ב (גרפס במק"מ קצ, ב). ל"ת להארז"ל בראשית עה"פ ויתהלך חנוך.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה יח"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידן "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די:
אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתי'ה רות בת שרה – לזרעא חי' וקיימא רחל יפה בת מינדל ושושנה חסי'ה בת מינדל – לזיווג הגון דוד יעקב בן מינדל – לרפואה שלימה בגשמיות וברוחניות ולזיווג הגון

המדור הבא "זמן הגאולה" מוקדש

לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל יח"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידן "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל ולזכות יוסף יצחק בן דייזל פרומה שי' – לברכה והצלחה בגשמיות וברוחניות ולזכות צבי בן חי' רחל – לרפואה שלימה וקרובה ולזכות כל בני משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ד. ויש להוסיף בביאור הצורך והמעלה דלימוד התורה בעניני משיח וגאולה ובנין ביהמ"ק השלישי ככניסה להתחלת ימות המשיח – ובהקדמה:

אף שאמרו חז"ל¹⁰ שמשיח בא "בהיסח הדעת", אין זה בסתירה ח"ו למחשבה והתבוננות באופן של "דעת" ("שמקשר דעתו בקשר אמיץ וחזק מאד ויתקע מחשבתו בחוזק"¹¹) בעניני משיח וגאולה [ולכל לראש המחשבה וההתבוננות לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, "הנה זה בא", כיון שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, וסיימו כל עניני העבודה בשלימות, ככל פרטי הדברים האמורים לעיל (ס"א-ב)] – כי, "היסח הדעת" פירושו "למעלה מן הדעת"¹², היינו, שלאחרי שענין זה חודר בדעתו (ע"י המחשבה וההתבוננות כו'), ה"ז נעשה אצלו באופן שב(היסח ו)למעלה מן הדעת.

ובנוגע לפועל – למרות ה"שטורעם" שבדבר בתקופה האחרונה בשנה זו, תהא שנת נפלאות אראנו, לאחרי ראיית הנפלאות המעידות שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", רואים שישנו קושי ("עס קומט אָן שווער") להחדיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד שיתחילו "לחיות" בעניני משיח וגאולה.

ומהטעמים לזה (נוסף על הגלות הפנימי כו') – כיון שחסר עדיין בהענין ד"אראנו נפלאות" כהלשון והסדר שבכתוב ("כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"):

הדיוק ד"אראנו נפלאות" הוא בשתיים: (א) "אראנו", דקאי על הקב"ה, היינו, שהקב"ה מראה בעצמו, ולא ע"י נביא וכיו"ב, (ב) ההתחלה היא באופן ד"אראנו", היינו שהתרחשות ה"נפלאות" היא באופן שמלכתחילה מראה אותם הקב"ה (ולא באופן שתחילה מתרחשים "נפלאות", ואח"כ מראים אותם).

משא"כ כשהסדר הוא באופן ד"נפלאות אראנו" (כסימנה של השנה, תשנ"א, תהא שנת נפלאות אראנו), שמתרחשים מאורעות שהם בגדר של "נפלאות", ואח"כ צריכים להתחיל להסביר ולבאר ולעורר ע"ד ראיית הנפלאות, להתבונן ולראות בהם סימני הגאולה, ועוד ועיקר, שעדיין לא הי' ה"אראנו" ע"י הקב"ה בעצמו (שהקב"ה בעצמו מראה לכאו"א מישראל הנפלאות דהגאולה, שאז אין צורך בהסברים וביאורים להחדיר ההכרה וההרגשה ש"הנה זה בא") – קשה לפעול שיחדור בהכרה והרגש דהאדם.

והעצה לזה – ע"י לימוד התורה בעניני משיח וגאולה, כי, בכח התורה (חכמתו של הקב"ה שלמעלה מהעולם) לשנות טבע האדם¹³, שגם כאשר מצד הרגש שלו נמצא עדיין ח"ו מחוץ לענין הגאולה (כיון שלא יצא עדיין מהגלות הפנימי), הרי ע"י לימוד התורה בעניני הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה¹⁴, ומתחיל לחיות בעניני הגאולה, מתוך ידיעה והכרה והרגשה ש"הנה זה בא".

(קטעים משיחת ש"פ בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א – מוגה)

(10) סנהדרין צז, א. אדה"ז (י"ד סקפ"ט סקי"ג (סקכ"ג)).
 (11) תניא ספ"ג.
 (12) תניא אגה"ק ס"ד (קה, ב).
 (13) ראה דר"ל עה"פ לא-ל גומר עלי (ירושלמי תנבות פ"א ה"ב. וש"נ. והובא להלכה בש"ך (ושו"ע

(14) נוסף על השייכות דלימוד התורה (כל עניני התורה) לגאולה, כמארז"ל "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה" (אבות פ"ז מ"ב – שלומדים בשבת זה).

לימוד עניני משיח וגאולה

א. מזה¹ מובן שבימי בין המצרים דשנה זו צריך להיות "שטורעם" מיוחד ביתר שאת וביתר עוז בכל הקשור ללימוד עניני גאולה ומשיח ובנין ביהמ"ק השלישי:

ידוע ומפורסם בתפוצות ישראל מכו"כ שנים ע"ד המנהג שבימי בין המצרים מוסיפים בלימוד התורה בעניני בית הבחירה², על יסוד דברי המדרש³ "בא וראה כשהקב"ה מראה ליחזקאל את צורת הבית מה הוא אומר, הגד את בית ישראל את הבית ויכלמו מעונותיהם ומדדו את תכנית⁴, אמר יחזקאל לפני הקב"ה, רבש"ע, עד עכשיו אנו נתונים בגולה בארץ שונאינו ואתה אומר לי לילך ולהודיע לישראל צורת הבית. . וכי יכולין הן לעשות, הניח להם עד שיעלו מן הגולה, ואח"כ אני הולך ואומר להם, א"ל הקב"ה ליחזקאל ובשביל שבני נתונים בגולה היא בנין ביתי בטל. . גדול קרייתת בתורה כבנינה, לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתת שיתעסקו לקרות בה אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית".

[. .] וע"פ האמור לעיל שבשנה זו במיוחד (נוסף על ההדגשה המיוחדת שבכללות דורנו (זה) מודגש רק ה"טוב" ד"ז תמוז וד"בין המצרים", כיון שעומדים על סף הגאולה שבאה תיכף ומיד ממש, מובן שלימוד הלכות בית הבחירה בשנה זו צריך להיות באופן אחר לגמרי:

לכל לראש – שהלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבילות וההשתדלות לתקן החסרון דחורבן ביהמ"ק, אלא (גם לולי החורבן) מצד הכוסף וההשתוקקות להמעלה והשלימות דביהמ"ק השלישי, עליו נאמר⁵ "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", גדלות שלא היתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה), ובמילא לא הי' בה חורבן, ובאה באופן של הוספה ושלימות על מעלת המשכן, בית ראשון ובית שני (ולא רק באופן שמחזירים דבר שהי' מקודם שנלקח בתורת "משכון"⁶).

ועוד ועיקר – שהלימוד הוא מתוך ידיעה והכרה בוודאות גמורה שאין זה "הלכתא למשיחא", כי אם, הלכה למעשה בפועל ברגע שלאח"ז, כיון ש"מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל (כבר עתה למעלה, ותיכף) יגלה ויבוא משמים"⁷ ברגע כמימרא!

וע"ד המדובר בתקופה האחרונה⁸ בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בעניני גאולה ומשיח⁹ – לא (רק) בתור "סגולה" למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם ו) בעיקר כדי להתחיל "לחיות" בעניני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח, עי"ז שהשכל נעשה ממולא וחדור בהבנה והשגה בעניני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחדור

(1) הערת המו"ל: קטע זה בא בהמשך לשיחה שהובאה במדור שלפני (זמן הגאולה).
(2) ראה לקו"ש ח"ח ע' 420. ועוד.
(3) תנחומא צו י"ד.
(4) יחזקאל מג, יו"ד.
(5) חגי ב, ט. וראה זח"א כח, א.

(6) ויש לומר, שענין זה מרומז גם בלשון המדרש "וכי בשביל שבני נתונים בגולה היא בנין ביתי בטל. . אני

מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית" – בנין חדש שלא הי' קודם (לא רק החזרת המשכון).
(7) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.
(8) סה"ש נתיב"א ח"ב ע' 501-2. ועוד.

(9) ועצ"ע אם ההוספה המיוחדת דלימוד הלכות בית הבחירה הקשורה עם ימי בין המצרים (גם כשהלימוד הוא באופן האמור) מתחילה בי"ז תמוז כשחל בשבת, כיון שסו"ס קשור לימוד זה עם ימי בין המצרים דוקא, או שהוא ע"ד אמירת שירו של יום.

ראו בפועל שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו"

א. [. .] ככל שהולכים ומתקרבים יותר לגאולה האמיתית והשלימה, פוחת והולך הרגש החורבן והגלות שבימים אלה, ומוסיף והולך הרגש ההכנה לגאולה, ה"טוב" שבי"ז תמוז ובג' השבועות.

ובלשון הגמרא בביאור הטעם ש"קרי להו צום וקרי להו ששון ושמחה", "בזמן שיש שלום יהיו לששון ולשמחה, יש גזרת המלכות צום, אין גזרת המלכות ואין שלום רצו מתענין רצו אין מתענין", היינו, שכאשר נחלש תוקף הגלות, "אין גזרת המלכות", נחלש תוקף ה"צום" (כ"א "רצו אין מתענין"), ומתקרבים יותר לזמן ש"יהיו לששון ושמחה".

וענין זה מודגש במיוחד בהחידוש שבדורנו זה¹:

במשך כל הדורות שלפני² (מאז המאורעות הבלתי-רצויים די"ז תמוז שמהם נשתלשלו גם המאורעות דתשעה באב) הי' חודש תמוז קשור עם ענינים דהיפך השמחה, חורבן וגלות, ואילו בדורנו זה נתגלה בחודש תמוז ענין של (שמחה ו)גאולה – גאולת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בי"ב-י"ג תמוז (שעלייתם ושלמותם באופן ד"ויכולו"² נעשית ביום השבת י"ז תמוז), וכדברי בעל השמחה והגאולה במכתבו הידוע³ ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הק, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה", גאולה דכל בני", הקשורה גם עם הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו "כיון דשם גאולה עלה"⁴, ובפרט שע"ז התחיל שלימות הענין דיפוצו מעינותיך חוצה גם בחצי כדור התחתון, ובאופן שממנו מתפשטים המעיינות בכל קצוי תבל, שזוהי ההכנה הכי אחרונה לביאת משיח צדקנו⁵.

וההסברה בזה – שכיון שע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות דרא דעקבתא דמשיחא, דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות (ובמילא) דור הראשון של הגאולה, לכן, גם בבוא הזמן שאירע החורבן והגלות (החל מי"ז תמוז) מודגש בעיקר (לא תיקון הענין הבלתי-רצוי שבזה, אלא) ה"טוב" שבדבר, שזוהי ההכנה לגאולה האמיתית והשלימה.

ובכל זה ניתוסף עוד יותר ע"י שלימות העבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון (כתוצאה מהגאולה די"ב-י"ג תמוז) במשך יובל שנים, אשר, אם בהתחלת תקופה זו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", והעיד שכבר סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק "לצחצח הכפתורים", ויתירה מזה, שכבר סיימו גם "צחצוח הכפתורים" וצריכים רק לעמוד הכן ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי בסיימה של תקופה זו, בודאי ובודאי ללא כל ספק וספק ספיקא שכבר הגיע

(1) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש ח"ח ע' 308 ואילך.
(2) בראשית ב, א. וראה לקו"ת בהר מא, א. אוה"ת עה"פ.

(3) אגרות-קודש שלו ח"ב ע' פ. וש"נ.
(4) פרש"י מגילה יז, ב.
(5) אגה"ק דהבעש"ט - כש"ט בתחלתו.

זמן הגאולה, ובלשון חז"ל⁶ "כלו כל הקיצין", וגם ענין התשובה (כהמשך המאמר "זאין הדבר תלוי אלא בתשובה") ה' כבר בשלימות, כולל גם השלימות ד"משיח אתא לאתבא צדיקייא בתיובתא"⁷, מצד ניצוץ משיח שבכאו"א מישראל⁸ – הרי כיון שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, נרגש ומודגש ביותר וביותר ה"טוב" די"ז תמוז וד"בין המצרים", שעיי"ז באים להעילוי והשלימות דגאולה האמיתית והשלימה⁹.

ב. וחידוש נוסף בדורנו זה גופא – בשנה זו:

נוסף לכך שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, הרי, שנה זו היא ("תהא) שנת נפלאות אראנו" (כהר"ת דמנין השנה שנתפשט בתפוצות ישראל), השנה שבה יקויים היעוד "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", וכבר ראו בפועל "נפלאות" המעידים שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", ועד ל"שעה שמלך המשיח בא" . והוא משמיע להם לישראל ענוים הגיע זמן גאולתכם" (כדברי הילקוט שמעוני¹⁰), ועד להכרזה ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"¹¹, שכבר בא, היינו, שעומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה, ותיכף ומיד המשכתה ושלימותה.

וכיון שכן, בודאי שבי"ז תמוז (שחל בשבת) ובכל ג' השבועות ד"בין המצרים" בשנה זו מודגש ענין הגאולה, ולא רק ההכנה לגאולה, אלא שהגאולה באה בפועל ממש ביום הש"ק זה, עוד לפני התחלת (בין ה)מצרים, ובמילא, יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

(קטעים משיחת ש"פ בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א - מוגה)

מנשמת משיח.

(6) סנהדרין צז, ב.

(9) ויש לומר, שענין זה מודגש במיוחד בשנים האחרונות שבטלה "גזירת המלכות" שהיתה במדינה היא בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה, ע"ד ובדוגמת דברי הגמרא "אין גזירת המלכות" . רצו אין מתעניין", כנ"ל בפנים.
(10) ישע"י רמז תצט.
(11) שה"ש ב, ח ובשהש"ד עה"פ.

(7) ראה זח"ג קנב, ב. לקו"ת דרושי שמע"צ צב, ב. ובכ"מ.
(8) שהרי הפסוק "דרך כוכב מיעקב" (שבפרשתנו כד, יז) שקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ד), קאי גם על כאו"א מישראל, שנקרא בשם "כוכב" (ירושלמי מע"ש ספ"ד), והתיווך בזה - ע"פ הידוע (מאור עינים פינחס כה, יב) שבכאו"א מישראל יש ניצוץ

כל הסימנים ד"עקבתא דמשיחא" מתגלים כעת

לפני זמן מה, דובר¹ ע"כ שלפי כל הסימנים שהובאו בגמ', נמצאים אנו בזמן ד'עקבתא דמשיחא', ובמילא על זמן זה קאי לשון הכתוב² – "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים", שכל הענינים והתכונות הבלתי-רצויות שהאדם העלים והסתיר מעיני אחרים, יבואו לידי גילוי.

ויתירה מזה – גם התכונות הבלתי-רצויות של האדם, שהיו נעלמים ממנו עצמו, או שידע על קיומם אך דימה לעצמו שאינם רע, מפני שלמד בהם פירוש מזויף, וממילא לא תיקן ובריר את הענינים האלו – הנה ב'עקבות משיחא' יבואו לידי גילוי, "יתבררו ויתלבנו".

וטעם הדבר (שלפני ביאת המשיח יתגלו הענינים הבלתי רצויים, דלכאו' איזה עילוי יש

(1) שיחת פורים תשמ"ז ס"י ואילך, סכ"ו ואילך. ועוד. (2) דניאל יב, יו"ד.

בדבר) – דמכיון שלפני ביאת המשיח צריכים לברר ולזכך ("יתבררו גו' ויצרפו גו") את כל הענינים, ואם יהיו הענינים הבלתי רצויים בהעלם, לא יוכל לבררם ולזככם;

ולכן בסוף זמן הגלות לפני הגאולה – "יתבררו ויתלבנו", כל הענינים הבלתי רצויים של האדם יהיו בגלוי על השולחן, והאדם יוכל לתקנם ולבררם ולזככם ולהעלותם לקדושה.

ובד בבד עם גילוי הענינים הבלתי רצויים, האדם מקבל את מלוא הכוחות לברר ולתקן אותם, ובשעתא חדא וברגעא חדא.

ולכן, מעתה (לאחרי שהאדם קיבל כוחות) אין הדבר תלוי אלא באדם עצמו, שיריד מעט מהישות שלו, וישים את לבו לענינים הצריכים בירור וזיכוך – "כזה ראה", ו"קדש" – ויברר אותם, ואפי' באצבע קטנה, ואז ירדו מהם כל ה"סיגים", ועד שישאר "מקשה אחת" של זהב טהור – יהודי שהוא "מנורת זהב כולה"³.

ובנוגע לענינו – מכיון שדובר שעתה התחיל הזמן של עקבתא דמשיחא והנה הנה משיח בא, לכן, כל הענינים שהיו יכולים להתגלות לאט לאט, כדי שיוכלו לברר בקלות ענין אחרי ענין, ופרט אחרי פרט, וממילא הענין ה' לוקח משך זמן רב – נעשו בזמן קצר, כדי שישלימו מיד את הברורים.

וכנראה במוחש שבעת האחרון, הענינים הבלתי רצויים, "מלחמה בזה", ושהאדם מחשיב את עצמו וכו' וכו' – "יתבררו", באו לידי גילוי.

אמנם צריך להבין דלכאורה (האמירה שעכשיו סוף זמן הגלות, ולכן צ"ל "יתבררו גו" מיד) הרי זה דחיקת הקץ?

ואף שמצינו סיפורים בדברי ימי ישראל על גדולי ישראל שהי' להם כח לדחוק את הקץ, וממילא היו חייבים לשמוע בקולם, אפי' שעדיין לא הגיע הזמן דהקץ.

הרי לכאורה יש בזה (דחיקת הקץ) חסרון, מפני שלא משלימים את בירור כל הניצוצות. וכביאור אדמו"ר האמצעי (בהבנה והשגה, בחכמה בינה דעת, בספרו "שערי אורה"⁴), שבאם הגאולה תהי' "בעתה" אזי יושלמו הבירורים דכל הניצוצות, כולל הניצוצות הקטנים כו', מכיון שהולכים צעד אחר צעד ומבררים את כל הניצוצות; משא"כ אם הגאולה תהי' באופן של "אחישנה" (ודחיקת הקץ), אזי לא יהי' די זמן לברר את כל הניצוצות, והניצוצות הקטנים, כמו גם הניצוצות שבספק – יאבדו, ועד שיהיו יהודים שיאבדו רח"ל.

אמנם בזמנינו זה – אין חשש לענין זה ולכן יכולים לזרז את הגאולה, וטעם הדבר:

מכיון ש"כלו כל הקיצין"⁵, וכבר עבר הזמן שצריכים "אחישנה", ואפי' "בעתה" הראשון השני והשלישי וכו' וכו' כבר ה', הרי אין שום חסרון בזירוז הגאולה.

ויה"ר שיהי' כמ"ש בשיעור חומש די"ב תמוז "לא הביט און ביעקב, ולא ראה עמל בישראל"⁶, שלמרות שיש בישראל "און" ו"עמל", ועד ש"תורת אמת" קוראת לזה און ועמל, עכ"ז הקב"ה "לא הביט" על זה. וזה נעשה ע"י הקב"ה עצמו – "ואני המתחיל", ללא כל בקשה מהיהודי.

(משיחת י"ב תמוז ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

(3) ראה לקו"ת ר"פ בהעלותך. ובכ"מ. (5) סנהדרין צז, ב.

(4) שער הפורים ד"ה יבואו לבוש מלכות פצ"ד ואילך. (6) פרשתנו כג, כא.